

Laura a její tygři

Bylo jedno Rádio, tedy ne jako rozhlasový přijímač, ale skupina z mosteckého Neprakta klubu, která vznikla v roce 1984. A Rádio se na konci roku 1985 přeměnilo ve skupinu Laura a její tygři. Osmičlenná parta se v následujícím roce stala největší senzací prvního ročníku festivalu Rockfest a v dalších letech významně ovlivnila českou rockovou scénu. Jejich první tři alba patří mezi základní stavební kameny, které definují kvas české hudební scény přelomu osmdesátých a devadesátých let.

TEXT: JOSEF VLČEK, FOTO: ARCHIV KAPELY

Energie hudby se přetavuje v pohyb, v tanec. Někdy

spontánní, někdy naopak secvičený tak, aby potvrdil řád a charakter hudby. Karel Šůcha dokonce kratší dobu na konci osmdesátých let uvažoval o tom, že by rozšířil soubor o dva tanečníky.

Nutno ale říct, že Laura přes svou slávu nikdy neměla příliš mnoho následovníků. Baskytarista Karel Šůcha, který byl a stále je šéfem kapely, totiž vytvořil v Lauře těžko napodobitelnou koncepci rockové kapely, či spíše rockového big bandu. A i kdyby někdo šel jeho směrem, nejspíš by si vylámal zuby na organizačních záležitostech. Držet pohromadě osm temperamentních muzikantů není nic jednoduchého. Však měl také odjakživa pověst velmi přísného lídra.

Laura je až učebnicovým příkladem předem připravené koncepce kapely. Zatímco většina kapel vzniká spontánně mezi spolužáky, fanoušky nějaké jiné kapely nebo kamarády z hospody, Šůcha od začátku přesně věděl, co chce: „Ještě dřív, než jsem ji začal stavět, jsem měl vymyšlený její název, měl jsem představu o tom, jak bude vypadat dechová sekce a jak bude vypadat kapela,“ vzpomíná. To poslední, vzhled, bylo

velmi důležité. Lauru, či spíše její tygry si každý zapamatoval na první pohled. Černé brýle, bílé košile, černé kalhoty a do toho černé kravaty, to dokonale kontrastovalo se strakatým prostředím běžných rockových koncertů. A když se ke kapele přidala ještě Jana Amrichová jako zpívající Laura s flétnou a saxofonem, image kapely byla hotová.

V té době Šůcha asi ještě netušil, jak je taková stylizace po provozní stránce flexibilní. Muzikanti mohli po celých osmatřicet let přicházet i odcházet, a skoro nikdo nezaregistroval nějakou změnu – pořád to byli rozpumpovaní chlapi v černých brýlích a v bílých košilích. A zrovna tak se mohla měnit i osoba Laury, a nikomu nepřišlo divné, že je jiná než minule – pořád to byla Laura. Dneska dokonce dvě, protože se současnou Laurou Lucií Bakešovou občas alternuje Tereza Hálová.

Důležitou roli v koncertní show hrála

i rozpohybovanost kapely. Při jejich vystoupeních se na scéně pořád něco děje. Energie hudby se přetavuje v pohyb, v tanec. Někdy spontánní, někdy naopak secvičený tak, aby potvrdil řád a charakter hudby. Karel Šůcha dokonce kratší dobu na konci osmdesátých

let uvažoval o tom, že by rozšířil soubor o dva tanečníky. Měl dokonce k dispozici dvě pohybově nadané osobnosti – Otakára Schmidta a Dana Konečného (později Nekonečného), ale ti kvůli různým dalším závazkům v kapele dlouho nevydrželi.

Vrcholem temperamentních a zároveň strukturovaných koncertních akcí byla speciální koncertní show, která se odehrávala v roce 1989 v Paláci kultury. Bylo to poprvé v historii české scény, kdy si kapela s podporou bratří Cabanů vybudovala speciální stage show na jedenáct metrů vysoké konstrukci, po níž se pohybovalo přes třicet zpěváků, muzikantů a tanečníků. Byla mezi nimi i začínající herečka Lenka Vychodilová.

Zdálo by se, že Laura a její tygři jsou především vizuální kapela. Ano, její doménou je pódium, kolektivní charisma a předávání inspirující energie. Tak jako to dokázala v Saroyanově symbolické

Nová vlna, během níž Laura vznikla, měla smysl pro různé neobvyklé stylové kombinace a varianty. U Šúchovy kapely se do rock'n'rollu celkem logicky vmíchala latinská hudba a funk jazz, zvláště v sólech jednotlivých dechařů.

novele Tracyho tygr Laura Luthyová, když kráčela po ulici ve žlutých přiléhavých šatech a okouzila na první pohled mladého nosiče kávy Thomase Tracyho.

Přívalem mladistvé energie je přítomen také v hudebním stylovém mixu, který Šúcha své Lauře hned na začátku naordinoval. S odstupem více než třiceti let se zdá, že základem původního mixu byl rock'n'rollový revival, tak jak ho na konci šedesátých let představovaly kapely typu Sha Na Na čili základní rocková sestava doplněná o dechovou sekci. Laura ji odjakživa měla alespoň tříčlennou – saxofon, trubku a pozoun. Ostatně už zmíněné Rádio, předchůdce Laury, které Šúcha založil po návratu ze studií v Ostravě, mělo podle pamětníků dosti silný punkově-rock'n'rollový nádech.

Nová vlna, během níž Laura vznikla, měla smysl pro různé neobvyklé stylové kombinace a varianty. U Šúchovy kapely se do rock'n'rollu celkem logicky vmíchala

latinská hudba a funk jazz, zvláště v sólech jednotlivých dechařů. Na rozdíl od takových jazzem ovlivněných sdružení si ale skupina potrpí na údernost a stručnost. Říkejme tomu čitelnost. Zůstává proto i na koncertech u tvaru normálně dlouhé, tedy stručné až popové písně a zbytečně nestaví na odiv machrovství jednotlivých muzikantů. Je to namazaný, rytmicky nadupaný stroj, v němž všichni pracují na valícím se kompaktním celku. Ve skladbě Časy se mění adoruje Šúcha rytmus dokonce jako jeden z nejdůležitějších komponentů lidského života:

„Na počátku bylo slovo
a slovo je rytmus
Kde je rytmus
tam je čas
Kde je čas
je i naděje
Kde je naděje
může být láska...“

Podobnou úderností a stručností oplývá i textová stránka dalších skladeb, zvláště z prvních tří desek – Žár trvá (1988), Nebudeme (1990) a Síla v nás (1992). V řadě skladeb z té doby můžeme najít cosi jako generační manifesty. Pověstný generační slogan, mnohokrát asociovaný s Laurou, nebo dokonce s devadesátými lety vůbec, už skoro zlidověl: „Dokud tady budu / nechci poznat nudu.“ Ale mezi největší hity Lauřiných

tygrů patří i další písně, které vyjadřují podobná generační poselství ještě více natvrdo. Třeba v Nebudeme:

„Zpíváme svy generaci
Myslíme si, že jsme draci
Žijem z drobných úspěchů
Vůně cizích pelechů
My jinak žít neumíme
Chceme, ale nemůžeme
Nebudeme, nebudeme“

Přestože Laura a její tygři zpívají česky, patří při své originalitě k nejuspěšnějším

vývozním artiklům české populární hudby. V průběhu posledních skoro pětácti let projeli několikrát Evropu křížem krážem, hráli skoro na všech kontinentech a byli ozdobou EXPO 2010 v Šanghaji. Bohužel velká poptávka ve světě občas až příliš narušovala kontakt kapely s českou scénou.

Laura prošla dlouhou řadou personálních změn a říkává se, že se stala továrnou na nové talenty. Jako první od ní odešel pozounista a showman Martin Pošta. Později jsme se s ním setkávali na albech Petra Hapky a Michala Horáčka nebo v muzikálech. Pak odešla a na sólovou dráhu se vydala Ilona Csáková, která byla v prvním období Laury nejvýraznější postavou skupiny. Janu Amřichovou v pozici vystřídal Lenka Nová – s Laurou vydržela celých 12 let! I ona dnes na své sólové dráze příležitostně spolupracuje s Michalem Horáčkem. A Miloš Vacík, vyhlášený perkusionista a organizátor festivalu Slet bubeníků, založil po odchodu z Laury kultovní soubory Šum svistu, Sluneční orchestr, Tam Tam Batucada a další. Dost možná, že nové a zatím ještě málo známé tváře, s nimiž dnes Laura cestuje každý víkend po Česku, jednou svého pověstně přísného lídra opustí, vydají se na sólové dráhy a využijí přitom své zkušenosti, které v kapele získaly. ☑

